

ÖLÜDEN KORKAN IMAM

Yıl 1990. Mevsim yaz. Cebirli köyüne vekil imam olarak tain olduğumda 19 yaşındaydım. Cebirli, Karasenir köyünün eteklerine kurulmuş, bir tarafında Karasenir Dağı, diğer tarafında çarşaf gibi serili masmavi Hirfanlı Barajının olduğu, orta Aadolonun ortasında, görmesini bilen gözler için cennet gibi bir köydür.

Köy güzeldi, insanları daha bir güzeldi. Ama benim derdim başkaydı. Ben çocukluğumdan itibaren annem ve diğer büyüklerim tarafından hep hayalet ve ruh masallarıyla büyütülmüştüm. Ölüden ve ruhlardan ödüm patlıyordu. Imam olmak benim işim değildi aslında. Ama babam!!! Babamın zorlamasıyla ve işsizliğin bunaltmasıyla ister istemez imamlığa razı olmuştum. Vekil imamdım. Görevim sadece bir yıl sürecekti. Yani bu bir yıl içinde Cebirli köyünde ölen olmaz umuduyla görevime başladım. Başladım başlamasına da, ödüm de patlıyordu. Namazların arkasında Allaha hep dua ediyordum. "*Allahım ben bu köyden gidene kadar; bu köyden kimseyi öldürme.*" Sanki pazarlık yapıyorum. :-) İşimi sadece duaya bırakmıyordum tabii ki. Camiye gelen ihtiyarların sağlığını çaktırmadan kontrol ediyordum. Bazende İbrahim amcaya çaktırmadan şöyle soruyordum:

-İbrahim amca, köyünüzde ağır hasta varmı?

-Yok hoca. Şükür ağır hastamız yok.

Bu cevap beni rahatletiyordu. Ama gelgör ki hasta yatan ölmez, vadesi yeten ölü derler.

Böyle böyle birkaç ay geçmişti.

Günlerden birgün sabah saat on sularında telaşlı telaşlı kapım çaldı. Pek normal bir kapı çalma değildi bu. Kapıyı açtığımda karşımda kimi gördüm dersiniz? *Inallı gazisi* Tahir amcanın oğlu Bekci Ramazan.

-Hayrola Ramazan abi, nedir bu telaşın? Köyü Kiyevliler mi bastı yoksa? dedim

-Yok hoca ne Kiyevlileri köyde cenaze var. dedi.

Eyvah korktuğum başıma gelmişti. Dualarım kabul olmamıştı.

-Ama Ramazan abi ben dün İbrahim amcayla konuşmuştum, köyde hasta yoktu. dedim.

-Valla hoca hasta olup olmadığını bilmem ben. Cenaze var diyorsam vardır sen hazırlan dedi ve telaşla gitti.

Inallı gazisi gittiğinde kapıyı kapatıp iki dakıda düşündüm. Önümdeki seçenekleri değrelendirdim. İki seçeneğim vardı. Birincisi tabanları yağlamak. :-) Şöyle doğruya doğru gidersem İnebeyli, Yusufuşağı, Çerkezuşağı, Evren, Sarıyahşi ve ondan sonra bizim köy. Ama ya bi gören olursa. Hoca kaçıyor derlerse. Daha İnebeyliye varmadan beni yakalarlar. *Ülen hoca sen iyi gün dostumusun, nereye kaçyorsun?* derlerse. Bi ton da sopa atıp bana cenazeyi zorla yıkatırlarsa.... Kafamdan bu fikirler geçerken Napolyonun bir sözü aklıma geldi. *Cesaret hiç korkmamak değildir, korkuya rağmen birşeyler yapmaktır.* Evet kafamdan geçen ikinci düşünce buydu. Korka korka, ödüm patlaya patlaya, bacaklarım titreye titreye gidip kuzu kuzu bu cenazeyi yıkayacaktım.

Okulda bize herşeyi öğretmişlerdi. Cenaze nasıl yıkanır, namazı nasıl kıldırılır, nasıl defnedilir. Bunlar sorun değildi. Ama pratikle teori iki ayrı ayakkabı numarası gibidir, birbirine uymaz.

İster istemez abdestimi aldım ve cenaze evinin yolunu tuttum. Adımlarım adeta geriye doğru çekiyordu beni. Cenaze yerine vardığımda evin önü

mahşer yeri gibi kalabalıktı. Cenaze henüz gelmemiştı. Korkudan bacaklarım titriyordu.

Derken herkes birdenbire telaşla hareketlendi. Cenaze arabası gelmişti. Artık Musa hocanın gözü hiçbirşey görmüyordu. Bacaklarım titriyor, avcumun içi terliyordu. Kalabalığın arasında sanki tekbaşımaydım. Gözüm hiçkimseyi görmüyordu.

Cenazeyi tenesir tahtasına yatırmışlardı. Ama ben kendimi toparlayıp da cenazenin yanına varamıyordum. İçimden babama kızılıyordum. Neden beni imam olmaya zorladın ki. Gel şimdi kendin yıka bu cenazeyi diyordum. Bir yandanda Allaha dua ediyordum. Allahım dualarımı kabul etmedin, bari bana yardım et diyordum. Tam bu esnada kulağıma ulu bir ses geldi.

-Ey kulum Muusaa.... Korkma. Sana öğretildiği gibi meftayı yıkamaya başla. Meleklerim sana yardım edeceklerdir....

-be-be-ben köylülerden birinin yardımını tercih ederim dedim. :-)

Tam bu düşünceler arasında boğulurken ensemde ıslak bir el hissettim.

Eyvah yanlış bir şey mi söyledin oğlum Musa dedim.

Artık ter sırtımdan su gibi akıyordu. Ensemdeki bu el kimin eliydi? Ölen adamın eli miydi yoksa? Yoksa azrail miydi? Korkudan düşüp *İmam bayıldı* olmamak için kendimi zor ayakta tutuyordum. Bütün gücümü ve cesaretimi toparlayıp başımı yavaşca sağa çevirip, omuzumun başından ensemdeki elin kim olduğuna baktığımda karşımda kimi gördüm dersiniz?

Hayır hayır. Ne azrail, ne cebrail, nede ölen kişi.... Karşımda bana dişlerini gösteren Süleyman abinin ta kendisiydi. (Süleyman Durukan) :

-Selam aleyküm hoca. dedi

Korkudan titreyen sesimle

-A-a-aleyküm selam Süleyman abi dedim.

-Hoca, sen hiç cenaze yıkadın mı? diye bana sordu. Sanırım o benim durumumu anlamıştı. Süleyman abi bu, cin gibi adam, gözünden kaçır mı.... Benim ne durumda olduğumu sezmiş olacak.

-Yok Süleyman abi yıkamadım. Bu ilk cenazem dedim.

-Hoca sen ölüden korkuyor musun? dedi.

Erkekliğe çamur sürer miyim ben :-)

-Yok abi ne korkacam. Adam ölmüş zaten dedim.

Süleyman abi diğer elinde tuttuğu iki çarşaftan birini kendi aldı diğerini bana verdi.

-Hadi bakalım hoca, bağla şu çarşafı önüne, kaldıralım şu cenazeyi dedi.

Dünyalar benim olmuştu, sanki duam kabul olmuştu.

Ondan büyük bir cesaret aldım ve cenazeyi yıkamaya başladık. O su doktü ben yıkadım. O doktü ben yıkadım, o doktü ben yıkadım.

Cenazeyi yıkamak için dışarıya kurulan kazanın içi su dolu olur. Ocağın üzerine konur. O su kaynadıkca üzerine soğuk su ilave edilerek suyun ılık olması sağlanır.

Bir ara ocağın altına fazla odun atılmış. Su fazla kaynamıştı. Elimi yakar gibi oldu.

-Süleyman abi, su fazla kaynar, biraz soğuk su ilave etsen dedim.

Süleyman abi espiriyi nerede yakalarsa orada patlatır:

-Ülen hoca, adam zaten ölmüş. Yandım anam deyip de masadan kaçacak değil ya, dökelim gitsin. dedi. :-)

Bu cevap karşısında gülmek için dilimi ısırarak cenazeyi yıkadım.

Buradan vefat etmiş olan bütün Cebirilere rahmet diliyor, makamları cennet olsun diyorum. Hayatta olanları sevgiyle selamlıyorum. Hoşcakalın, dostcakalın.

Musa Ertem